

30. szám.
 Julius 26 án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Országgyűlési tudósítás.

A szabadsághősök harcza a szabadság elnyomói ellen.

Szabadsághős Macelláriu Illés engedelmet kér a tisztelt háztól, hogy nem tud jól magyarul beszélni. Mivelhogy háromszor született. Egyszer szásznak, másodsor magyarnak, harmadsor romának. A legutóbbi bőrében legjobb dolga volt. Barátságos nyíltszívűséggel felszólítja a magyar nemzetet, tegye meg azt a szívességet, vándoroljon vissza Ázsiába. Megrójja a miniszteriumot azon zsarnokságért, hogy még csak annyit sem enged meg a románoknak, hogy tüzes taplót dugjanak a czizmája szárába. Mi szabad hát, ha még lázítani sem szabad? Bezzeg nem így volt Schmerling alatt! Az volt az igazi demokrata! Azzal mink fréret cochon voltunk; ő volt a „frére“, mink a „cochon.“

Utána Pap Mité megtámadja a miniszteriumot, hogy mer inquisitiót csinálni a román diákok ellen? Ez a professorok dolga. A kormánynak az iskola autonomiájába nem szabad beavatkozni. Ha neki azt az alternatívát teszik fel, hogy vagy a királyi táblabiróságáról, vagy

a képviselőségéről mondjon le, akkor ő római characterrel azt választja, hogy mondjon le a miniszter.

Azután Simonyi Ernő engedelmet kér, hogy ő sem beszél igen jól magyarul. Szót emel Schmid Conrád szász szabadság-ös mellett, kit a magyar miniszterium helyéből letett, pedig azt még Schmerling helyezte be; és annak minden szabad volt. Ezer szerencse, hogy köztünk magyarok között is vannak ilyen martyrjai a szabadságnak, Asztalos Jánosban és Madarász Vilmosban: a kik ha nem volnának, azt hihetné rólunk a világ, hogy mi csupa szolgálalekkel állunk. Mi jogon akadályozza meg a miniszterium e dicső honfitársaink lelkes működését; melynek hasonlóját csak Wesselényi és Kossuth szabadelmű küzdelmében lehet feltalálni? Hová sülyedt az a nemzet, mely egykor még Kossuth és Wesselényi elfogatásaért is olyan lármát tudott csapni, s most még Asztalos és Madarász miatt sem kél talpra! Határozza el a ház, hogy addig egy gyujtogatót sem szabad elfogni, a

mig nem ég a ház, a mit felgyújtott: akkor is meg kell hallgatni az indokait, hátha meggyőződésből tette? Ez Angliában is így van.

Következik Csiky Sándor. Ez már elismeri, hogy nagyon is tudna magyarán beszélni: de olyan nagy a láрма a tisztelt házban, hogy ő nem ordíthat. — Vesztett képviselőház, mely nem csak a szólásszabadságot, de még az ordításszabadságot is meggátolja. Pedig meggátolja.

Hasonló zsarnoksággal találkozok Dobránszky Adolf; pedig igen szép összehasonlításokat tesz, hogy milyen kegyes szabadelvű férfiú volt az a Murawieff, s milyen kancsuka hős ez a Horváth Boldizsár. Még csak ribilliót sem enged csinálni. Mennyivel jobbak a muszkák! Azoknál azt teheti mindenki, a mit akar. Határozza el a tisztelt ház, hogy legyen mi nálunk is olyan szabadság, mint van Lengyelországban.

De még hátra van Babesch Vinceze. Ez már nem csak azt hozza fel érdemül, hogy a magyar nyelvet nem ismeri, hanem kéri magát megjutalmaztatni azért, hogy a magyar alkotmányban nem jártas, s a közjogba bele sem nézett. Igazi szabadsághősnek nem is szabad magát semmiféle jog által korlátoztatni. Éljen a szabadság! illendő penzió mellett.

Pártolja nézeteit Hodossiu: ki flagrans alkotmány sértésnek találja, hogy az abrudbányaiak 49-ben leégetett házaikat fel merik újból építeni, a nélkül, hogy erre az egyedül kompetens szébeni országgyűléstől engedelmet kérnének.

Felkel erre Patay Pista bátyánk, kinek kezd nem tetszeni a compania, s semmit sem szólván, hazamegy.

Csiky Sándor azonban constatálja, hogy még most sem lehet ordítani, pedig világos az analogia a hevesmegyei, meg az ujvidéki eset között.

Tökéletesen sikerül azonban e feladat Mileticsnek. Engedelmet sem kér a tisztelt háztól hogy nem tud magyarul. Ez a szabadsággal ellenkezik. Megmagyarázza, hogy mi a szabadság? Mikor senki sem fogad szót senkinek. Egyedül a szerb nemzet liberalis, a magyar nem az. De a szerb nemzet közül is nem azok a liberalisok, a kik Szerbországban laknak. De a magyarországi szerbek közül is nem a szabadkaiak és a ráczkeveiek a liberalisok, kik a magyarokkal békén megvannak, hanem az ujvidé-

kiek; de az ujvidékiek közül is csak az omladina tagjai; és az omladina tagjai közül is csak Fekete György barátjai; a kik igazi szabadsághősök, csak hogy nem kapnak a mesterségük gyakorolhatására privilegiumot.

Ez argumentumoktól áthatva és meggyőzve a szélső bal hét helybenragadt vezére együtt szavaz az előrebocsátott szabadsághősökkel; s a kis, de erős phalanx azon tökéletes diadalt üli, hogy az egész tisztelt házat tökéletesen szétkergeti. A nagy tömeg fut a merre futhat. A gyávák! Nincs bátorságuk ily szabadsághősökkel megküzdeni.

Tallérossy Zebulon levelei

Mindenváró Adámhoz.

Ecce hominem Platonis!
Ecce Argentum Melchioris!

Tekintedezs barátom uram!

Ara hire, hogy országgyűlésen ezüstöt osztogatnak, magam izs haza szalatom ragados karszikembe. Volt csak rossz vicz. „Beszid ezüst!” azt osztogatnak eleget. Ez a piczula, kit kaptam irdemeim elismertetiseül, van nekem izs tiz krajczarba.

Is most in azir it ülöm eben az egyiptomi mestersiges csirkeköltő kemencziben, a hol minden nap egy új törvinjavaslat tojasabul egy új adot kiköltünk: nimelyikbül lesz jircze, ki maj többet igrkezik szaporitanyi: nem izs szamitva

tojasáit, kik belefuladnak tojashajba; de azir csak vigig kel rajtuk kotlanyi tisztelt haznak,

No hat latam szonokszikben Madarasz baratomat mosolyognyi, is Berzenczey baratomat sirnyi. Az egyiken mink izs nevetünk sokat, a masikon keseregünk sokat; az egyik volt a másik, a másik volt az egyik.

Azonban kimentem kicsit bufetbe, ot tilte Deák Ferencz egy asztalnál, nem vetem ütet izsre, osztan fejünket összeütötünk Kirtem azutan ezer miliom bocsanatot. „Nem tesz semit“ felelte nagy hazafi; „csak legnagyobb baj az, hogy mar most minden ember azt fogja mondanyi, hogy csakugyan tökkel ütött fejú ember vagyok.“ No mar igazan szeretnim, ha ilyen emlikezetezs dolog valakivel massal törtinte volna, nem velem.

Most halok, hogy balodali tigrisek között van olyan pactum conventum: mely szerint a melyiknek közülük egy inditvanya országgyűlisen majoritás által elfogatatik, — fizet aldomast harom butelia pezsgöt; napokban sok pezsgöt iták! Hju! ha még szélső baloldaliakat izs ra lehetne kapacitalnyi, hogy adig ne igyának, csak mikor egy inditvanyok elfogatatik, de megszomjuhozatnank őket eben a nagy melegen!

Alazatozs szolgálja
Tallérossy Zebulon.

Szemelvények

a chinai honvédelmi törvényből.

1. §. Minden chinézer köteles magát védeni, legyen az férfi vagy asszony.

2. §. A fegyveres erőt képezik: a kokárda, a nagy dob, a czopf és a chinai köfal.

4. §. A szolgálati kötelezettség tart attól a percztől kezdve, mikor az embert önkénytesen befogják kötéllal.

8. §. A honvédség háboru idején retirálásra, béke idején fiakkerek befogatására és selyemgubó-gombolyításra van hivatva.

10. §. A honvédség fegyverzete áll vörös nadrágból, durranó bonbonból és fogpiszkálóból. Ezen fegyverzet a zászlóalji törzsek székhelyein raktárakban, jó erős wertheim-kassákban őriztetik és soha senkinek semmi szín alatt ki nem szolgáltatik. A fegyvergyakorlatokon fakés és favilla használtatik.

12. §. Béke idején minden szolgáló chinézer hazabocsáttatik három hétre polgári foglalatosságai ellátása és adófizetés végett. Szabadságidő ezenkívül csak akkor engedélyeztetik, ha a szolgálatban levőt valami skandalum miatt befogták. De e szabadságidő minden esetre földalatti kazamátákban töltendő ki.

16. §. Honvédtiszt nem lehet más, csak rokkant mandarin.

17. §. A honvédtisztek kötelesek a porkoláboknak köszönni az utcán. A ki ez ellen vét, száz bambuszbot büntetéssel illetetik talpán vagy hasán, a körülmények szerint.

19. §. A honvédek ellátásuk fejében illetéket tartoznak fizetni a közös kaszszába.

20. §. A ki a háboruban elesik, vagy a bambuszütések alatt meghal, illő nyugdíjban részesül. Ezeknek özvegyei és árváinak élelmezéséről, azon időponttól kezdve, melyben kimultak, a kormány gondoskodik.

§. 21. Mikor a honvédségre költeni kell, akkor a kiadás a honvédelmi miniszter tárczáját illeti, még ha nincs is benne semmi; ha pedig bevételről van szó, az incassált összeg a közös pénztárba foly.

22. §. A ki Pist-Past-Pestről Chau-rauque-chár-ra akar menni, tartozik erre engedélyt kérni a káplártól kezdve a honvédelmi miniszterig mindenkitől. A törzstiszt csak a nap fiának pecsétes engedelmével mehet ebédelni. A kik pedig külföldön akarnak maradni, azok kötelesek berukkolni.

23. §. A ki ez ellen vét, első esetben föbelövetik, második esetben kurta vasra veretik.

30. §. Minden század székhelyén akasztófa állítatik s adódó alkalommal igénybe vétetik. Azonkívül minden gyalogezred kap egy puskát, de azt csak szétzedve lesz szabad használni, az ezredesnél lesz a kakas, az őrnagynál a töltőveszsző, a kapitánynál a cső, a hadnagynál az agy. Kapszli és puskapor tilos stb.

Előleges jelentés.

A látni vágyó közönség ezennel értesítettik, miszerint ma, azaz vasárnap az alólírottak látványos harcezi jelenetet fognak rendezni a zugligetben. E harcezi jelenet érdekességét nagyban emelendi azon körülmény, hogy itt az emberek nem csak színleg fognak agyonveretni, mint a színházakban vagy circusokban, hanem valósággal. A t. kapitányság és a drabant urak számára külön páholyról van gondoskodva.

A budapesti fiakkerek.

Argumentum cum homine.

Itt van ni: maga Kossuth, a ti Kossuthotok azt akarta, hogy a financzminiszter a szolgabíró, viczispánt kitehesse hivatalából, ha az adót be nem szedi.

Argumentum cum homine.

Csakhogy Kossuth független financzminiszter volt, nem a bécsi financzminiszter kasznárja.

Jön a muszka!

Motto: Nem jó faira festeni az ördögöt!

Nyakunkon a muszka! láthatár elborul,
Mint a korhely szeme a bevett sok bortul.
Roppant hadoszlopban törtet hadur hada
S rengő délibáb még nagyobbak mutatja.
Már kaszálni látja sok a sárga halált,
Kinél a bátorság lábaszárába szállt!

Szöke Tisza mentin ver tanyát a csapat,
Szurja, őli a kit elől hátul kaphat.
Nincs menekvés nappal, nincs nyugalom éjjel,
Vértől virít a föld, esordultig van vérrel.
S mint tenger — az erdő vihar előtt — szélben:
Halál vad moraja zug a kinos éjben!

De im' a muszka had erőtenül dől el,
Régi mondás: „több észszel, mint erővel!“
Elöl-hátul-töltő puszka itt mit sem árt
Trafik, kapa-dohány őli a „cserepárt“!
Tömjéntől az ördög rohan, — elhány fegyvert,
„Muszlicza sereget“ — egy pipa füst elver!

Kálmán diák.

Bunkós Uszubu levele a feleségéhez!

A múlt vasárnap ojjan meleg vótt, hogy az emberek kanállal kellett meregetni az utzán, ott olvadtak öszve, mint a szurok. Dejsz innen meneküni kell, mondok, s kapom magam, felkapok egy bárkára, vigyen engem innen ki, bánom is én, akárhová.

A bárkában elnyomott a buzgóság s csak akkor tudtam meg, hogy megálltunk, mikor a homlokomat odacsaptam a kotsi elejéhez.

— Da zámer, aja gnádn — ordított be a fíjaker, mintha csak a zugligeti tsapatokat kommandérozná. Mikor kivatzkálódtam a vatzokbó, gyomromnak szögezte az ostor nyelit, nem mertem neki kevesebet anni négy forintokná. Aszt se köszönte meg.

Minekutánna illetéknépen való módon tisztességesen megrabóvá éreztem magamat, hát körfineztem, hol vagyok? hát bizony nem tudom.

Látam, hogy nagy víz van előttem, azon meg nagy palló, két ódalán eleven keritással, a kibü itt ott kinyótt egy-egy ászló. Felü meg tarkabarka luftbalónok fűgtek madzagra fűzve. Nojszen, ha ezek megindúnak fel felé, tudom, hogy magok után húzák azt a pallót azzal egyetemben, a ki rajta lesz. Ebbü még scandalum is lehet.

Mi alatt én így deliberálok, a tolongó sokaság közre fog, öszveszorít, s viszen magával, asse tudom, érzi-e a lábam a földet. No most én is önkénytes katona

vagyok, gondótam magamba, s már csak hattam, hogy mi lesz hát ebbü

Denique etzer csak azt találok, hogy valami insulafajtán találok magamot. Tizezer ember és körülötte víz. No vótt itt osztán spectáculum. Egy chinai pagódába ott verték a nagy dobót, réztányért, triángliust, fűtták az oboát, figyelhórnyit, bumberdót, pagátot vagy fagátot, vagy mit. Egy másik bódéba hedegüt fűrészeltek, brügöt fojtogattak, tzimbalmot ketyegtettek. Tyhü, azt tuttam, ötven felé szakad a fülem nagy dobja.

Futottam vóna, de nem eresztettek, körü vótam cernirozva, mint az ostromlott vár. Innen nem szabadús, Uszubu, míg a cernirozó sereg magával nem visz. No, de az vitt s eljutottunk egy kintornához, melynek kebelébü épen tzeppelpolkát tsavartak ki s ennek bályhangjainál tsárdást tántzolt vagy husz milimári. Etzer osztáng elkezd a publikum ordítani, hogy helyes! élyen! bravó! Hát-e mi? Felnézek a levegőbe, hát mit látok? Látok egy fát, de nagyon furtsa fát. Nem tudom, Linné, mejjik classisába sorozza a fáknak. Termett azon, édes filyam, csakumpak megtsínált penetzáros, bugyelláris, paruplé, veres pántlika, aszalt fűge, két-krajczáros tzigaré, meg kovátslegény. Bámútam egyideig, de etzerre meg a másik ódalon kerekedik lárma. Oda nizek, hát uramfia, vagy háromszáz ölnyi magaságban tótágast áll egy ember egy karó tetején. No ha ez innen lelép! Nem adnék az életiért egy fakohát. De a még semmi, hanem egy másik ember, ha ugyan a vótt és nem ördög vagy tsimpanzé, utána mászik s elkezdnek ketten odafenn egymással birkózni, küszködni, melyik tudja e'ebb letsapni a másikat a karó hegyibü. Egyiknek se sikerült, kibékütek s úgy kúsztak le fejfelé mint a matska. Nem ök, én törtem ki a nyakam a pusztá nézésétül. De biz eszt nem nézem tovább.

Valahogy a könyököm segítségével kivergödtem abbü a szoros embermaszszábü s kigyüttem a sziget partyára. Ott nem vótt ember. A mint megyek, látom, hogy a lábom előtt fekszik egy sima sétatápca. Valaki elvesztette. Föveszem, hát, urambocsá! el kezd mozogni a markomba. Végig futot rajtam a negyednapos hideg s borzadva dobtam el, mire az szépen betszuzott a vízbe. Hát gondold, édes fíjam, az a sétatápca kigyó vótt. Egyet kettőt tántorogtam, mire a sok megijedt béka mind beletzuppant a vízbe. Nem is hiszem, hogy nem itt gyült öszve az a sok kigyó, béka, a kit a Pesti Napló a balódalra kiált.

Ilyetembe olyan éhes letem: mint a szibériai farkas detzemberbe. Viszamenek tehát a sokaság közé, hogy talán valahol csak leühetek. Nints bene mód.

Eszek hát álva, rajtam az ki nem fog. Nyakon tsipek egy kelner, hogy agyon nekem büftököt. A má nints, de van babszuspájz. No hát banom is én, hozzon aszt. Nem vártam csak vagy három óra hosszat, mikor osztán tsakugyan megkaptam a paszujt. A kelner aszondja, hogy egyem meg hamar, mer bizistók más eszi meg elülem. De már aszt szeretném látni, mikor etzer az én kezemben van. Azé se sietek. Tartom egy darabig a kezembe, hát etzer csak latom, hogy nem látok a tányéron semmit. Hol a babom? kezdek ordítani, hisz nem nyult hozzá senki sem. A kelner odagyün s meg-explikálja: „Monttam ugyi, hogy egye meg az ur hamar, mert más eszi meg elülle; most má itt van la! megette az ur elől a babot a — szunyog. Jártak már itt [többen is így uram. Amott egy kis jányt elevenen ett meg a szunyog; az ur is így járhat még, ha nem pusztú innen.“ — Csak akkor látam, hogy bizony már engem is kikezdett a szunyog este felé. Dejsz' én nem maradok iten, menek haza.

Nagy kinnal kiszorítottam magam a szigetbü, s megyek ara, a mere visznek. Elvittek pediglen egy két kontignatziora épített kocsio, hogy má most aba üllyek bele, ha Pestre akarok mení. Beünék, de hova, tele van a zsufolásig, ide emberfia nem fér. Rimánkotam, könyörögtem; végre egy hárommázsás palotai kofa volt szives kebelére szoritani. Vótt pedig akkor esti nyótz óra. Éjjél után kilencz órára szerentsésen beértünk Pestre. Innen tudtam meg tsak, hogy az a bolond fijáker, mig alutam, tul vitt Esztergomon négy osztrák pógári forintokért, az eszeveszett.

Másnap óvasom az újságban, hogy az Ujpesti szigetén népünnepe vótt. Egy feldvébelt elvesztettek a vasuton, tizenkilencz suszterinast agyontapostak, öt serfözöt kisajtoltak, három pugrist lepénynek lapitottak, harmadfélújság szerkesztők éhen haltak, ötszázminiszteri fogalmazót megett a szunyog, de még maratt belülök másk orra is elég. Most hát tudom, hogy az ulypesti népünnepen kijkirántzigulódáson vóttam; csak a nem fér a felyembe, hogy kerülhetett ez az ujpest tulnan Esztergomon. Hanem bizonyosan ugy lesz a dolog, hogy mikor a Duna visszafelé folyt, odamosta az ujpesti inzulát.

Bunkós Uszubu.

Párisi levél.

Ilyeneket fogunk ötven év múlva onnan kapni, de akkor már itten sem fognak esodálkozni rajta.

Tisztelt szerkesztő úr! A „Liberté“ szerkesztőjét, II. Girardin Emilt, mint tudva van, sajtópörbe fogták azon hallatlan merény miatt, hogy VI. Napoleon ő fel-

segét egy cikkében egyszerűen „császárnak“ titulálta s elhagyta mellőle azt, hogy „ő felsége.“ E büntény, annak idejében kimondhatlan fölháborodást szült a nemzetben, nem csoda tehát, hogy a városház terén, hol az ítélet nyilvánosan felolvasandó volt, 80,000 ember állt egymás tetején.

A városház erkélyére vezető üveges ajtó feltárlván, kilépett rajta III. Haussman, a seinedepartement-beli praefectus s ünnepélyes csend közt felolvasta a következő ítéletet:

„II. Girardin Emil, fia I. Girardin Emilnek, ki csak azért nem végeztetik ki most, mert közbenjött halálával alattomosan kisiklott a büntető igazságszolgáltatás keze alól, a „Liberté“ nevű máglyára való újság szerkesztője, a harmadik fokig qualifikált fölségsértésben és honárulásban bünösnek találtván, kétszeri lefejeztetésre és tiz millio frank pénzbírságra ítéltetik. Ha e bírság ki nem kerülne hagyatékából, meghagyatik a jövő nemzedékbeli kormánynak, hogy azt unokáján vegye meg kamatostól.“

Az elítélt ellen felhozott súlyosító körülmények közt emlegetik, hogy a szemtelen még nem is tagadta rút bünét, hogy a kormány már régen nem szenvedheti, s hogy az atya is hozzá hasonló gazember volt.

A nép lelkes „vive l'Empereur“ kiáltásokkal fogadta ez ítéletet, melynek végrehajtása elé feszülten dobog minden francia kebel.

Egy másik ítélet szinte fényes bizonyosságát adja a párisi esküdtszék igazságérzetének.

Pommerais, illetőleg Chorinszky Nr. II. azzal vádoltattott, hogy nejét megmérgezte, négy gyermekét megfojtotta, s 70 éves atyját fejszével agyonütötte. A vizsgálat alkalmával vádlott töredelmesen bevallotta bünét, mely egyébiránt a föltalált bünjelekkel és a szemtanuk vallomásával is kétségbevonhatlanná van téve. Ámbár azt állította, hogy e bünt, ha még el nem követte volna, még egyszer elkövetné: de mivel az orrán egy fekete bibiresó találtattott, mely lelki betegségre enged következtetni: vádlott bizonyítékok elégtelensége miatt és az érintett fekete bibiresó indokából felmentett.

Ezen ítéletet a nemzet szinte lelkes „vive l'Empereur!“ kiáltásokkal üdvözlé s a felmentett vádlottat ünnepélyesen megkoszoruzva vállán vitte a városházától a Vendome-térig, tömérdek diadaliv, lobogó és fálya között. A vizsgálat alatt kiállott szenvedéseinek némi kárpótlásául már három millió frankot gyűjtöttek a magasabb körökben. Hir szerint a II. Girardin Emil bírságából befolyandó tiz millió is ehhez fog csatoltatni.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ne szomorkodj légy wbig.

— — (Az országgyűlésen mindig emlegetik az államgépezet kerekeit. Mi lehet az? én még soha sem láttam ilyen kereket.) Ezek a kerek olyan furcsa kerek, a miket háj helyett adóval kell kenni, hogy föl ne akadjanak.

— — Hát ez már mi megint? Valami Genero nevű olasz országgyűlési képviselő bankót csinált. (Vajjon mi vihette rá?) Bizonyosan nagyon generosusan szavazta meg az adókat, szerette volna generosusan fizetni is; már pedig az másképp nem megy.

— — Kemény egy gyerek az Montpensier herceg. (Már miért?) Mikor kiutasították Spanyolországból, visszaküldte a királynőnek azokat a rendjeleket, melyeket tőle kapott. (Ejnye!) De tudom, hogy egy pár derék magyar iparos, mihelyt ezt a hirt megtudja, folyamodni fog Festeticshez, eszközölje ki, hogy ezeket a rendjeleket adják nekik.

— — A francia kormány már mozgósította a hadsereget a bekövetkező új szabad-választásokra. (Hej apjuk, nem jó az ördögöt a falra festeni!)

— — Nézd már, asszony, mi van itt az ujságban: hogy a váczai honvédelekről mult vasárnap leplezték le a fátyolt. (Hajszon ezt a hazafiui elismerés parancsolja. Mi van azon csodálkozni való?) De bizony van: hát nem tudod, hogy ezzel megtagadtuk azt az országossá vált jelszót s épen ellenkezőt cselekedtünk, mint

a mit az parancsol, hogy t. i. *vessünk fátyolt a multakra.*

— — Képzelem, mennyire megijedhetett Deák, mikor kalapja mellé vörös tollat tűztek. (Hát tűztek?) De még mekkorát! a szélső baloldal azt mondta, hogy az öreg urnak a bíróságok tárgyában beadott határozati javaslata *forradalmi* térre vezeti az országgyűlést.

— — Kitaláltam már, anyjuk, hogy kell egy csapással két legyet ütni? (Hát hogy?) Olvasd itt a Deák Ferencz beszédéből: Tudok megyét, melynek 60,000-nél több lakosa közt egy leány se volt, a ki több lett volna 18 évesnél, mert a 18 éves leánytót, már adót kellett fizetni. (Hát most nem kell?) Kell biz ott, de még nagyobbat kellene, akkor az egyik haszon az lenne, hogy minden leány még 18 éves kora előtt mihelyt arra való, férjhez menne, a másik meg az, hogy ennél fogva *leánytól* nem fizetnénk adót.

— — Mivelhogy épen adóról van szó, hát felemlitem azt a derék patikáriust, a ki nyomtatási hibából, évek hosszu során keresztül fizette a város vásári adóját. (Ha egy millió ily patikárius volna a világon, ki örülne neki jobban, a város e *melynek* az adóját fizetné, vagy pedig a finanszminiszter, *kinek* az adót fizetné?) Bizonyosan mind a kettő; mert a statuskaszsza is megletnék, s ennek a finanszminiszter örülne jobban; a városoknak sem kellne vásári adót fizetni, annak meg a városok örülnének jobban.

— — Furcsa dolog az a politika mégis. (Még kendnek is furcsa?) Már hogy ne volna? Franciaországban azért oszlatják szét az országgyűlést, mert meleg van, Spanyolországban meg azért tartják együtt az országgyűlést, mert *meleg van.*

— — Olaszországban azt proponálták, hogy mintán most már minden ember katonaköteles, már pedig a milyen olyan, de a pap is ember: tehát legyen ezentul a pap is katona. (Képzelem, mekkorára nyult az arca erre a hirre pater Lonkainak.) Dehogy nyult, hisz ő vagy bagázsia lenne, vagy élelmezési biztos.

— — (Magyarázza meg már kend, mi az a parlamentáris kifejezés?) Hja asszony az furcsa portéka; ha egy minisztert elcsapnak s én azt mondom, hogy megbukott, akkor az imparlamentáris kifejezés: ha pedig azt mondom: letette a tárczáját, akkor az parlamentáris kifejezés.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országhát 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.